

Szirmai Péter

Külvárosi fények

Ha B.-ben sétálunk este, s megkívánunk egy cigarettát, de hiába tapogatjuk a zsebünket öngyújtó után, nem fogjuk elkövetni a hibát, hogy odamegyünk a törött támlájú padokon üldögélő kamaszokhoz, e félig ember félig állatszerű lényekhez, hogy tüzet kérjünk, inkább tovább osonunk, megfogadjuk: legközelebb becsúsztatjuk a zsebünkbe az öngyújtót, vagy lekapunk a polcra egy csomag gyufát, mert a kölyköknél könnyen erőszakba fordul át a kíváncsiság, a szemgödrök mélyén mohón izzani kezd a patkánytekintet, az ingyen szerzés öröme, s aztán elkapnak, megkéselnek, kirabolnak. Inkább eltesszük a cigarettát a többi közé, elrejtjük a kabátunkba a gyűrt dobozt, s elindulunk a toronyházak szürke karjai közt a kisbolt felé, hátha kapunk még a cseh barna sörből, bár tudjuk, jobb lett volna, ha nappal vásárolunk, ha nem szolgáltatjuk ki magunkat az éjszakának, a bizonytalanságnak. A boltban halkán köszönünk, nem maradunk némák, nehogy azt higgyék: megvetjük őket, nem hangoskodunk: nehogy tolakodásnak gondolják. Kiszámoljuk a pénzt előre, csendesen a pultra csúsztatjuk, az eladófiú keze ügyébe. Nem fűzünk kommentárt, nem bratyizunk velük, hisz könnyen kipuhatolják gyenge pontjainkat, s legközelebb ránk szállnak, hülyére vesznek, kifosztanak, inkább fogjuk az üveget és lelépünk, amilyen gyorsan csak tudunk! Mehetünk a bodyterem felé, arra van végre egy faszor, élvezhetjük a hársfák susogását a súlyzók ütemes csattogása közt, vagy indulhatunk ellenkező irányba, a műkörömstúdió felé, késő estig nyitva van, ott ülnek – mérnöki kifejezéssel élve – a beruházók a kivitelezőkre várva, egy kaszt, egy színvonal, de nem zavar minket, úgyse vesznek észre, csak a Mercedes hangjára gerjednek, de arra nagyon. Ha erre indulunk, szemben láthatjuk a bölcsőde földszintes épületét, az ablakok mögött a koszos, narancssárga függönyöket, ahogy ég mögöttük a villany, balra egy járda a főút felé, jobbra utcai játszósor (rugós lovacska, hinta, mászóka stb.) gyerekeknek. Nem hisszük, hogy egyedül lehetünk, itt esténként is van mozgás, fiatal munkások ülnek a játékokon (vagy ha esik, behúzódnak az árkádok alá), söröznek, évdőnek, s az ötödik üveg után már könnyen egymásnak feszül a kilátástalanság és a kétségbeesés... Ha verekedést látunk, nem avatkozunk be, nem gondoljuk, hogy eldönthetjük, kinek van igaza, aki ver, vagy akít vernek, fegyelmezzük magunkat, hogy a poros követ megfestő vér ne hasson meg minket, nem szólunk, mert *mindketten* ránk támadnak, s a sötét elnyeli az arcunk... Inkább hátrahúzódunk, megkerüljük az összefonódott testeket, a lassan összegyülekező közönség gyűrűjét, a sugdolózó kíváncsiskodókat, tovább surranunk a sötét részen, ahová nem ér el az utcai lámpa sárgás fénye, bekanyarodunk a sarkon, a lépcsőházak közti átjáró közepén, a börtöncella nyílásaihoz hasonlatos ablakokkal tűzdelt aknaszerű vájaton fellátni a sötétedő égre, de nem időzünk sokat a látvánnyal, beugrunk a törött üvegű ajtó keretén, s ha szerencsénk van, a lépcsőházban nem vár senki, nem kell szóba elegyedni senkivel, s már csak hatemeletnyit kell utaznunk az összehugyozott, össze-vissza karcolt liftben, hogy visszameneküljünk az odunkba, és magunkra zárjuk az ajtót.